

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 147: Phổ Nguyện Pháp Giới Chúng Sanh, Đồng Sanh Cực Lạc

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 010)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Phổ nguyện pháp giới chúng sanh, đồng sanh Cực Lạc.】

Thời thời khắc khắc đều giữ ý niệm này, quyết định chẳng quên, không thể nào quên được, thì tâm lượng của quý vị sẽ lớn. Mỗi mỗi giữ gìn đại tâm, thì đại tâm ấy dù tu hạnh gì cũng đều gọi là đại hạnh. Cái hạnh này mở rộng theo tâm lượng, đều là đại hạnh.

Vãng sanh Tây Phương Cực Lạc thế giới là chứng đại quả, điều này chư vị phải biết. Ngài Văn Thù, Ngài Phổ Hiền đều cầu vãng sanh. Văn Thù, Phổ Hiền là Đẳng Giác Bồ Tát ở thế giới Hoa Tạng, đây là điều chúng ta cần phải suy nghĩ: Đẳng Giác Bồ Tát ở thế giới Hoa Tạng, vì sao chẳng ở thế giới Hoa Tạng mà thành Phật, lại còn cầu sanh về Tịnh độ Tây Phương?

Nếu quý vị nói: “*E rằng đó là thị hiện cho chúng ta xem*”, thì đây là ý của quý vị đang phỏng đoán. Trên thực tế, các Ngài chẳng phải thị hiện cho chúng ta xem, mà là thật sự phát nguyện cầu sanh Tịnh độ. Quý vị hỏi tại sao ư? Trong các kinh luận Tịnh Tông chúng ta đã có được kết luận, [đó là] ở thế giới Tây Phương thành tựu rất nhanh chóng, còn tu hành ở ngoài thế giới Tây Phương thì thời gian thành công vô cùng lâu dài.

Trong kinh Đại thừa, Phật thường giảng ba đại a-tăng-kỳ kiếp. Ba đại a-tăng-kỳ kiếp có đủ loại cách nói. Nói lời chân thật, a-tăng-kỳ kiếp thứ nhất là tu mãn Tam Hiền vị của Viên giáo. Tam Hiền là Thập Trụ, Thập Hạnh, Thập Hồi Hướng. Còn mười địa vị Thập Tín ở phía trước, chẳng biết là phải dùng thời gian bao lâu mới tu thành. Chúng ta từ vô lượng kiếp đến nay, Sơ Tín còn chưa đắc được, quý vị mới biết điều này gian nan dường nào!

Kinh Hoa Nghiêm giảng chúng sanh tu hành thành Phật phải trải qua vô lượng kiếp, chẳng phải là ba đại a-tăng-kỳ kiếp đâu, mà dài hơn thế nhiều, đây

là sự thật. A-tăng-kỳ kiếp thứ hai là tu mãn Thất Địa, a-tăng-kỳ kiếp thứ ba là tu mãn Thập Địa, thời gian ấy dài bao lâu?

Nhưng chúng ta thấy trong Kinh Vô Lượng Thọ, người vãng sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc, từ địa vị phàm phu - giống như thân phận này của chúng ta - đến thế giới Tây Phương Cực Lạc, tại thế giới Tây Phương Cực Lạc chứng đến quả vị Đẳng Giác Bồ Tát, thì cần bao nhiêu thời gian? Chư vị mở kinh bôn ra tính toán kỹ xem, đại khái là hai kiếp, ba kiếp là đạt được rồi. Thời gian vô lượng kiếp rút ngắn lại thành hai, ba kiếp, Văn Thù Sư Lợi, Phổ Hiền sao có thể không đi? Đương nhiên là phải đi, quá nhanh mà! Đây là đạo lý vì sao rất nhiều vị Đại Bồ Tát ra sức tranh thủ về Tây Phương Cực Lạc.

Kinh giảng rằng, ở thế giới Tây Phương “*chư thượng thiện nhân câu hội nhất xứ*” (các bậc thượng thiện nhân cùng hội họp một chỗ), A-duy-việt-trí Bồ Tát nhiều [đến mức chỉ có thể dùng] vô lượng vô biên a-tăng-kỳ mà nói, đếm chẳng hết. Những vị này đều là thành tựu trong vòng mười kiếp. Bởi vì A Di Đà Phật kiến lập thế giới Tây Phương Cực Lạc, đến nay mới mười kiếp, điểm này chư vị phải biết. Thời gian mười kiếp chẳng dài, trong mười kiếp đó, phàm phu vãng sanh chứng đến quả vị Đẳng Giác đã chiếm đại đa số. Chúng ta hãy tính kỹ lại xem, đại khái hai, ba kiếp là thành công rồi. Việc này mà làm cho rõ ràng, sự thật chân tướng làm cho rõ ràng, thì đó là “*phi khứ bất khả*” (không đi không được), không thể không đi, nhất định phải đi.

Ngày nay ở thế gian này, bất luận là pháp môn gì, quý vị bảo tôi học, tôi quyết chẳng học nữa. Tôi không đi con đường của Bồ Tát Văn Thù, không đi con đường của Bồ Tát Phổ Hiền, con đường đó oan uổng quá, các Ngài tu vô lượng kiếp mới tu đến thế giới Hoa Tạng. Chúng ta hôm nay đi đường tắt, đến Tây Phương Cực Lạc, gặp được Văn Thù, Phổ Hiền, bắt tay với các Ngài, [khiến các Ngài] khâm phục đến năm vóc sát đất. Tại sao? Quý vị thử nghĩ xem, Văn Thù, Phổ Hiền tự cảm thấy hổ thẹn, không bằng quý vị. Các Ngài vô lượng kiếp mới tu đến địa vị này, quý vị sao bỗng chốc đã đến rồi, quá nhanh rồi, bỗng chốc đã đến rồi.

Cho nên phải phát đại tâm, thường thường có ý niệm này: **Phổ nguyện pháp giới chúng sanh, đồng sanh Cực Lạc.**

Cái nguyện này là đại nguyện của tất cả chư Phật Như Lai, chẳng phải nguyện của một đức Phật, chẳng phải nguyện của riêng A Di Đà Phật hay Thích Ca Mâu Ni Phật, mà là đại nguyện chung của tất cả mười phương ba đời chư

Phật Như Lai. Thế Tôn giảng Kinh Di Đà, trong kinh thấy mười phương Phật tán thán. Mười phương Phật tán thán, chính là sự khẳng định của mười phương Phật. Mười phương chư Phật Như Lai cũng nhiệt tâm hoằng dương Tịnh độ giống như Phật Thích Ca Mâu Ni, khuyên mọi người vãng sanh thế giới Cực Lạc.

Có những người không tin tưởng, khuyên chẳng nghe, lúc này mới dạy cho họ pháp nhỏ (tiểu pháp), tất cả pháp đều là tiểu pháp, để dẫn dụ họ, làm cho họ mãn nguyện thôi. Đại pháp họ chẳng thể tiếp nhận! Tịnh Tông Niệm Phật là đại pháp, là đại pháp một đời thành Phật.

Chư vị nếu khuyên người niệm Phật mà người ta không tin, quý vị đừng buồn, quý vị biết rằng đây là rất bình thường. Quý vị hãy quán sát kỹ xem, họ có cốt cách thành Phật hay không? Không có! Chuyện rất bình thường. Pháp khó tin (nan tín chi pháp), quý vị vừa mới khuyên mà họ tin ngay, thì sao gọi là pháp khó tin được? Không dễ gì tin tưởng, rất không dễ gì tin tưởng!